

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Venezia [Fortællinger]

Citation: Drachmann, Holger: "Venezia [Fortællinger]", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 96. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann03tom-shoot-workid55145/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Jeg tænkte paa gamle Glæder, Til sidst var Kvistene udbrændt,
 Som ulmer i Asken end, Den flammende Lid var død.
 Paa Ilden, som flammer og knitrer En bævende Stribe af Maanen
 Og véd ej, hvor den vil hen. Hen over Arnen sig skød.

VENEZIA

Præludium.

Dagen har været saa trykkende hed;
 — Gondolierer, ro væk!
 Den store Kanal er en Flod saa bred,
 Et Moderleje; did skynder sig ned
 Fra Staden hver rislende Bæk.
 Gerne de Fængslet mod Friheden bytter,
 Længe blandt fjeldhøje Mure de flød,
 Børnene tyer til Moderens Skød,
 Kanalen Kanalerne samler,
 Moderen synger for sine smaa.
 De lytter
 Langs Marmortrappernes Skamler.

Kom, lad os lægge paa Strømmen ud,
 Hvor Æventyrene lyder.
 Venezia straal'er som Nattens Brud
 Nu, da Maanen frembryder.
 Ved Dagens Lys er hun falmet og bleg,
 Hvid er den Haand, hvorpaa Kinden hviler;
 Hun leger med Blomster, en ørkesløs Leg,
 Kaster dem over Balkonens Ræd
 Ned i det langsomt glidende Vand;
 Og smiler
 Sørgmodigt, medens de flyder.

Men tændes den store Stjerne hist
 Med skinnende Glar i sin Rude,
 Og rejser sig Brisen, som Solen sidst
 Forlød paa Strandbreddens Pude,
 Saa hentes de ældgamle Smykker frem
 Fra smuldrende Sales forborgne Gem,

Og klædt i dem
 Foran de straalende Spejle
 Venezia træder som Brud fra sit Hjem
 Og begiver sig ud at sejle.

Saa sejler den hele fortryllede By.
 Kirker, Palæder svømmer,
 Og Maanen véd ej bag Luftens Sky,
 Om den vaagen er eller drømmer.
 Den følger med rystende Hoved det Syn;
 I Vandet dernede slaar Funkerne Lyn,
 Guld i Kanalerne strømmer.
 Og Guldet formærkes af Baadenes Spor;
 Dæmpede Plask af dem, der ror,
 Et Aandekor
 Af smeltende bløde Stemmer. —
 Saa tier det hele, Sang og Spil;
 Maanen slog Skodden for Lygten til;
 Bag Skygger sig Skyggerne gemmer.

Dagen har været saa trykkende hed.
 — Gondolierer, ro til!
 Havbrisen vifter fra Lidoens Bred;
 Gondolierer, saa véd I Besked;
 Mod Havet vi stævne vil.
 Sløret for Fortidens Skygger faldt,
 Aander er slet ingen Omgang for os;
 Jeg hilser Jer, Adrias Bølger!
 Og skammer I ogsaa: jeg byder Jer Trods;
 Vi kendes dog, fra vi var ganske smaa;
 I har kaldt:
 Og Bølgernes Stemme jeg følger.

Venezia.

Det blaaner over de flade,
 Bevægelige Laguner;
 I Sandet skriver de tavse
 Strømme sælsomme Runer.

Hvor Alarik maatte standse,
 Og Attila ikke kom over,

Befarer nu Lokomotivet
De sagte mamlende Vover.

Vandgræsset ligger dærnede
Som en Fisk med uhyre Finne;
Og dovner og skulper og drager
Fortiden sig i Minde;

Tænker paa „Folkens Svøbe“,
Lægger sig saa til at sove,
Og drømmer om Græsset, som visned
Under Hunnernes Hestehove.

Der blaaner over de flade,
Bevægelige Laguner,
Fastland og Strandvand veksler
I sælsomt skiftende Luner.

Er det en Ø derovre
Og Mastetræer, man øjner?
Er det Bygninger, Mure og Taarne,
Som af Havet mod Himlen sig højner?

Der striger en By af Dybet,
Et Syn fra den gølge Grund.
Det sukker dærnede mod Skønhed
I Drømme fra Havets Mund.

Jeg hører i ensomme Stunder.

Jeg hører i ensomme Stunder
Kanalens rislende Strøm;
Den blander sig, medens jeg blunder,
Ind i min vaagne Drøm.
Af ingen hastende Hovslag brudt
Slynger sig Dagenes Kæde;
Kanalen risler dærnede,
Jeg hører den hver Minut.

Det er som en vandrende Sanger,
Der staar for den stængede Dør,
Og spænder sit Net, og fanger
I Strengene Fangens Gehør.

Med kyndige Hænder han Maskerne slaar,
 Tonerne Tonerne møder;
 Hos Fangen derinde bløder
 I Brystet de gamle Saar.

Han ser gennem Gluggen, hvor Skyen
 Sænker sig blussende ned,
 Som vilde den hviske til Byen
 Sin navnløse Kærlighed.
 O vidste Du, Sanger, hvad nu jeg ser,
 Hvad aldrig mit Øje forglemmer! —
 Betro mig kun Synet; jeg gemmer
 Paa det, som paa meget mer'!

Laguna morta.

Kanalvandet skvulper og spiller	Her rør ingen Barke, her sejler
I Venezia ud og ind	Mistænksom Felukken forbi;
Og fløjter Kanzoner med Triller	Venezias Taarne spejler
I Takt til den legende Vind,	Paa Hovedet sig deri.

Men bag ved Murano sig strækker,	Venezias Taarne og Tinder
Under en Klagelyd dump,	Og Broer og røde Sejl
Lig Feberpatienter i Rækker,	Og døde, forvitrede Minder
De „døde Laguners“ Sump.	I den „døde Lagunes“ Spejl.

Karnevalet.

Saa faldt til Vesperklokkernes Slag
 — Ding Dang, Ding Dang —
 Dørene i for den drøvende Dag
 — Ding, Ding, Dang! —
 Hver Smaasky oppe i Luften løb
 Hastelig ned over Himlens Bro,
 Ned under Haven i Skjul de krøb
 Og lagde sig smukt til Ro.
 Dagen var ornme, Dagen var endt,
 S. Markus fik sig sin Lygte tændt,
 Mens Dogens Vinduer dugged.
 Saa kom der en Hilsen, fra Vagtskibet sendt,
 Et Skud — og Havnen var lukket.

Havnen er lukket, Lidoens Port,
 Venezia indestængt;
 Det Fangenskab siger dog ikke stort,
 S. Markus' Lygte, den klare, er hængt
 Ud for at lyse i Fængslet;
 Pokker er løs i Piazzaens Gaard,
 Kaadhedens Døre paa vid Gæb staar.
 Man river dem næsten af Hængslet.

En Leg er den hele sorgløse By,
 En tre Nætters flygtig Spas,
 En Brodering med Stikning og Stikning paany,
 Et broget, uendeligt Kanevas,
 Hvor Naalen ej bliver sparet.
 Halvdøvet af alt dette Virvar og Skraal,
 Du føler et Prik af det flyvende Staal,
 O Nordbo, glem ikke Svaret!

Nej slaa, til Vesperklokkernes Slag,
 — Ding Dang, Ding Dang —
 Dørene i for hver Alvorsag
 — Ding, Ding, Dang! —
 Lad fare Tanker paa dit og dat,
 Spred Dig blandt Mængden og le med *den*,
 Vinker en Haand Dig, saa følg, tag fat
 Og slip den ikke igen.
 Her er for Grubleren ingen Plads,
 Procurazierne er et Justitspalads,
 Hvor Glæden er lovbealet.
 Piazzaen bølger; et Hav af Gas.
 Spring ud — ud i Karnevalet!

En Maske.

En Stump af et Skørt; en Slags Trøje,
 Nedskaaret dybt over Skuldren, saa Barmen
 Titter og smiler dit Øje i Møde;
 Hun tager det ikke saa nøje,
 Om Du dvæler lidt længe derved.
 Er først Samtalen kommen paa Gled,
 Saa løfter hun Skuldren og ivrer med Armen,
 Haandflaen svinger i Bugtninger bløde
 Fremad og opad og ind imod Kjolen.
 Det er Barnet fra Byen, hvis Vogn er Gondolen.

Og hun bugter sig ind gennem Karnevalsmængden,
 Som dreves hun frem ved den lydløse Aare,
 Og Øjet spiller og Haanden rør;
 Giv et Vink: hun vil standse, saa saare
 Hun ser, Du er i hendes Spor.

Hun vil vugge Dig bert i et Blund
 Med Syner, som ingen Tizian maler.
 I vil glide ad tavse Kansler
 Med Øje i Øje og Mund ved Mund.
 Aldrig din Løbe om Farten taler,
 Du er stum fra den samme Stund.

Adelina drømmer.

Der har været en ved min Dør i Nat.
 Jeg havde dog Krogen i Øskenen sat,
 Havde lukket forsvarligt og stænget mig inde,
 Man véd ej, hvad Knæene kan faa i Sinde.
 Krogen er af og Øskenen brudt,
 Mine Sko ved Døren til Side skudt.

Der har været en ved mit Bord i Nat.
 I Orden havde jeg alt forladt;
 Viften og Shawlet er kastet til Side,
 Der er Klat paa Papiret, det blændende hvide.
 Man har taget sig Frihed med Blæk og med Pen,
 Og skrevet: „Jeg kommer i Morgen igen“.

Der har været en i min Drøm i Nat.
 Jeg syntes, jeg havde ham Stævne sat,
 Syntes, han bøjede sig over min Pude
 Og hviskede: Det blæser saa koldt derude!
 Han frøs, den Stakkel, han bad saa ømt.
 Madonna! hvor har jeg dog sølsomt drømt!

Maanereflekser.

I Maanestraalerne funkler
 Markuskirkeens Portal.
 Saa kommer en Sky og fordunkler
 Paa Himlen den gyldne Oval.

En Skønhed. Hun har Dig til Bedste.
 Nu svinder Kirke og Plads.
 Til Gengæld viser det næste
 Maaneglind Dogens Palads.

En Donna med tusindfold Ynde,
 Sejrsbevidst og køket.
 Hun slipper kun for at begynde
 Paany sit hildende Næt.

St. Élena.

I.

Vi læste jo alle, dengang vi var smaa,
 Om det Land i det lokkende fjerne.
 Det flød som en Ø i det duftsvangre blåa
 Med Kirker, Paladser og Skove paa,
 Men aldrig kunde vi Øen naa,
 Og vilde dog alle saa gerne.
 Naar med bugnende Sejl i den høje Mast
 Vi styred mod det, som vi tro'de stod fast,
 Hist i det lokkende fjerne,
 Saa var det en Bobbel, og Bobbelen brast;
 Det forsvandt som en dalende Stjerne.

II.

Til Aftenklokkernes dæmpede Klang
 Tændes nu Stjerne ved Stjerne.
 Der ligger en Ø i det fjerne;
 Der var jeg saa mangen en Gang.

Dér sad jeg ved mørke Cypressers Fod,
 Under drømmende Pinier laa jeg,
 Mod Solen, den vigende, saa' jeg,
 Til Synet mig helt forlod.

Da fælte mit blændede Øjepar,
 Naar Solen kyssede Muren,
 Naar Skyggen favned Naturen,
 At Livet en Rædsel var.

En Skønhed, bleg, paa en øde Ø,
Med Vidder til alle Sider,
Ufattet i alle Tider,
Ufødt, og som ikke kan dø.

Hun aander næppe, hun sidder saa stum,
Ej Øjelaagene dirre,
Som Glas Pupillerne stirre
Ud i det uhyre Rum. —

Til Aftonklokkernes dæmpede Klang
Tændes nu Stjerne ved Stjerne.
Der ligger en Ø i det fjerne;
Dér var jeg for sidste Gang.

III.

Disse Blomster, jeg fik af det syge Barn,
Bærer jeg nu paa mit Bryst.
Oleander, Violer og Laurbær.
Og Blomsterne væver og fletter et Garn,
Jeg mærker det ikke, det gaar saa tyst;
Men i Møskerne snart er jeg hildet.
Mit Hoved synker; hvor vil Du, min Fod? —
Tilbage til Øen, hvor Barnet stod
Og plukked og gav af sin Overflod:
Oleander, Violer og Laurbær.
Det lægger sig sødligt om hver en Sans,
Stjernerne straalere med dobbelt Glans,
Mens ene langs Stranden jeg vanker.
Duftende Kys og en Laurbærkrans;
Bort, urolige Tanker! —
Det er farlige Blomster; de sætter Frugt.
Ak, Barnet var voksent og Barnet var smukt.

I Gondolen.

I.

De bar mig i stille Timer	Natten var veilugtsvanger.
S. Giorgios Kirke forbi;	Mit bævende Øje saa'
Bærerne det var Bøiger,	Op mod det straalende, store
De sang en Koralmelodi.	Stjernebestrøede blaa.

Jeg følte Bygninger glide
Forbi mig, store og smaa;
Jeg stirred bestandig i Vejret
Fra Baadens Bund, hvor jeg laa.
Der blev mig med et saa snevert
I Baadens hulede Bul,
Jeg følte Lyst til at sparke
De kalkede Grave omkuld.

Jeg vidste, hver Sten i Muren
Var plettet af Tidernes Skrift,
Jeg vidste, hver straalende Tinde
Var revnet med Slægternes Rift.
Men Stjernerne stirred alvorlig,
Hovedrystende ned:
Den kluntede Menneskemurbrok',
Som oven i Købet er vred i

Jeg vidste, jeg selv var en saadan
Enkelt, løsreven Sten,
Mine Venner kalkede Grave
Over skrøbelige Ben.
Saa tog de hinanden ved Haanden
Og gik i et mægtigt Kor,
Og sang, som der aldrig synges
Paa denne ustadige Jord. —

II.

Og medens jeg saaledes drømte,
Saa knuged jeg heftig min Haand
Som vilde jeg rive isønder
Saa mangt et usynligt Baand.
Jeg bares i stille Timer
S. Giorgios Kirke forbi.
De sang deroppe. Det kaldes
Sfærernes Harmoni.

Lagunedrømme.

Naar Natten er helligt Farter
Ved Maaneskin i Gondol,
Saa taaler man ikke rigtigt
Om Dagen den kære Sol.
Jeg følger med Smil dens Strofer;
Jeg digted den selv en Gang.

Jeg ligger paa Lidoens Strande
Og skærmer mod Solen mit Blik,
Og dysses i Søvn og drømmer
Til Belgernes sagte Musik.
Jeg digted den Sang til hende,
Som nu kredenser min Vin;
Og Stroferne bæres paa Toner
Af Cither og Violin.

Jeg drømmer, at Tiden er standset,
At Viseren paa dens Ur
Har gjort i Cirkler tilbage
En lang og møjsommelig Tur.
Musik, og en Kvinde ved Siden
Og Venner om Bordet i Krans! —
Saa griber jeg selv Violinen,
Og stryger en Dissonans. —

Til Højbords sidder jeg bænket
Med Venner i festlig Sal,
Og ved min Side en Kvinde
Kredenser den gyldne Pokal.
Der raader bestandig i Drømme
En egen skadefro Magt.
For Søvn ved den syge Lagune
Man tage sig vel i Agt.

Og Venerne ere saa glæde,
De synger en flerstemmig Sang.
Jeg vaagner og ryster af Kulde;
Jeg ligger paa Lidoens Strand.
Jeg kigger paa Uret. Det løber
Om Kap med Lagunernes Vand.

Solnedgang.

Ved Santa Maria della Salute,
 Under den høje Portal,
 Længs Trappen, som sænker sit Amphiteater
 Ned i den store Kanal,
 Der hviled i Dagens døende Skær,
 Lejret i Grupper hist og her,
 Arme og Benene bare,
 Kroppe som Bronze, Laser til Klæ'er,
 En ubevægelig Skare.

Det var, som en Maler fra Republikens
 Storhed, med Opbud af alt,
 Flid og Begejstring, hvad Søkler rummer,
 Havde stillet hver enkelt Gestalt.
 Her trængte et tiziansk Hoved sig frem,
 Her vred sig et stort, tintoretosk Lem,
 En Paolo viste Profilen;
 En Fyr i Forkortning havde en Rem
 Af Huden fra Tiepolo-Stilen.

Og alt saa højtideligt, ret som om Døden,
 Den græske, den venlige Død,
 Havde standset sin Gang paa Trappen med omvendt
 Fakkell og traadt paa dens Glød.
 Der hviled de alle og stirred imod
 Den store Kanal, der flød som en Flod
 Med Skyggerids over sin Flade;
 Fattige Rids fra en Overflod
 Af Paladser med Guldfaçade.

Venezias Søner. Den sidste Balanca*)
 I Barken ved Aaren var tjent.
 Pokker skulde da slide længer,
 Med Dagen var Dønten endt.
 Hist sank et Hoved, men ganske tyst,
 Ned paa det blottede, brune Bryst;
 En Dreng begyndte at synge.
 En underlig dæmpet, hængende Røst, —
 Musik til den malede Klynge.

*) I Folkesproget: 10 Centestmi.

Ved „Sukkenes Bro“.

Maanen skinner fra skyfri Luft
 Paa Marmorbroerne ned,
 Skinner for Resten paa hele Byen
 Saa klart, som ingen i Norden véd,
 Tænder en Glød i hvert fængeligt Bryst,
 Vækker en Lyst
 Saa overvættes,
 Som ingen kan standse, af inter kan møttes.
 Fuldmaanen skinner paa Byen.

Maanen kigger Stjerner fra Kvistkamret ud
 Og spejder efter Aftenpromenaden.
 Det lokker, det vinker omkring mig. O Gud!
 At jeg ikke kan omfavne Staden!
 At jeg ikke kan knuge disse Former til mit Bryst,
 Segne med et Marmorlys paa Læben!
 Sovende By, med din fristende Røst,
 Den fremmede søgte sig Hvile og Trøst,
 Og Du hidser hans umættelige Stræben!

Her ligger Byen
 Ved den hvide Kanal,
 Oplyst af Maanen
 Som en glimrende Sal,
 Hvor Gæsterne alle er som hjemme;
 Her ligger Byen, hvor det lummeste Pak
 Er Husboad i Herrernes Festgemak,
 Og hvor Tiggeren, som paa Piazzaen spanker,
 Har Borgerret og Stemme
 I et Skønheds Rige uden Skranker. —

En Skønhed, viet og kaldet til Lyst,
 Hæver nu Byen det blændende Bryst,
 Lægger sin Finger paa Læben tyst
 Og vinker.
 Hun har Smykker om Panden og Guld om Arm,
 Fra tusinde Stene om Hals og Barm
 Det blinker.
 Hvor var nu en saadan, som stod imod,
 Og kasted sig ej for den skønnes Fod,
 Hun, som bestandig saa blændende stod

Og saa' de mange i Støvet? —
 Jeg kommer, jeg giver mig i din Vold,
 Bedende rækker jeg efter dit Skød.
 Men hvi er din Haand saa isnende kold?

Du er død, Venezia, død!

Og bag mig, over den mørke Kanal,
 Som aldrig varmes af Solens Lue,
 Aldrig er Spejl for Maanens Oval,
 Svæver i Luften en Bue.
 Den krummer sig ud som en Kæmpearms,
 Den bærer, som i en hængende Karm,
 Fra Dogens Vindue til Fængslets Tag,
 Hvad er det? — En Sarkofag?

Døden nær Dogen! Jeg tvivler ej mer.
 Det er „Sukkenes Bro“, jeg ser.

Jeg hører i Natten den vuggende.

Jeg hører i Natten den vuggende
 Lyd af Venezias Vand;
 Det kommer hid over
 Med klagende Vover,
 Som nærme sig, langsomt dukkende
 Under den buede Bro.
 De komme som smaa bitte Dværge
 Fra Marmorpaladsernes Bjerge
 i Rader paa to og to.
 De bære en Byrde, de synge en Sang,
 En Ligbegængelse er deres Gang;
 Stemmerne slaa mig i Møde:
 Snehvide, Snehvide, Du døde!

Jeg øjner i Natten det blændende
 Syn af et hvidklædt Barn
 Med voksblege Kinder,
 Som drager, som minder,
 Som gør, at min Pande bli'r brændende,
 Gør, at mit Hjerte bli'r Is.
 Det rolige Strøg over Øjet,
 Og Hænderne sammenføjet
 Om Brystet paa barnlig Vis.

Fra Barmen, som høiner sig kysk og ret,
 Nedglider en grøn Oleandergren; —
 Hvi var det, Stemmerne lode:
 Snehvide, Snehvide, Du døde!

Saa svinder i Natten det vigende
 Kor af det vuggende Vand.
 Det sortner hid over
 Med skyndsomme Vover,
 Som glatte, hinanden bekrigende,
 Ud, hvad de tegnede før.
 De drage, de smaabitte Dværge,
 Tilbage til deres Bjerge
 Ind gennem Morgnens Dør.
 Jeg sidder paa Tærsklen forstandig og klog.
 Men hvi kan et Syn i en Æventyrbog
 Saadan om Natten os møde —?
 Snehvide, Snehvide, Du døde!

Vino Conegliano.

Hvi sidder Du, fremmede, tavs og tvær
 Bag Bordet henne i Krogen?
 Du sukker kanske for en Hjertenskær,
 Eller søger Du nogen?
 Flyt Dig herhid paa de glades Bænke,
 Del vore Løjer og lyt til vor Sang,
 Madonna hun sørger for Verdens Gang,
 Du kom ej herhid for at tænke.
 Der er Piger, hvorhen Du i Verden gaar,
 Du kan finde dem her, eller i Murano.
 Vinen lægger de dybeste Saar:
 Kammerat, drik vino coneigliano!

Ej sandt, Du fik dog et saabent Blik
 Af skælnske Guder paa Vuggen
 For alt, hvad som ler i den liflige Drik,
 Og som klukker i Krukken
 Fik Du tillige et saabent Øje,
 Blik for det Flitter, som Verden bær':
 Nuvel, saa træk imod Verden fra Lær,
 Din Iver skal os fornøje.

Du kan slaa her i Bordet, saa meget Du vil,
Slaa som en republikansk Capitano;
Værten han lægger Bordplade til:
Kammerat, drik vino conegliano! ...

I fejler! Thi søger og søger jeg end,
Og fik jeg end Gaver paa Vuggen,
Saa rykker jeg ej blandt de glade hen
Ved Bordet om Krukken.
Sprudler en Kilde, som Tørsten koler,
Saa har dens Udspring et højere Væld,
Med Bukkespring slaar man ej Sorgen ihjel,
Deres Fod gennem Slaget man føler.
Lad os mødes paa Tinderne, dersom I kan,
— Mens sana, véd I, in corpore sano —
Dér er min Kilde, og jeg Eders Mand.
Behold Eders vino conegliano!

Adria!

Farvel fra Lido.

Farvel Du Hav, som Horats besang,
Og kaldte saa grusom, barbarisk og andet; —
Den smidige, romerske Spyslikkerskjald,
Som kunde paa Fingrene Føddernes Fald,
Var som Katten bange for Vandet.

Paa Villaen sad han, skaldet og fed,
Og væved den snusfornuftigste Lære,
Om hvordan man vasker sin Stillebog ren
Og hvordan man tækkes Hs. Højhed Mæcen
Ikke mindre end Frøken Hetære.

O Adria, gab med en vældig Hiat
Og stænk over Stranden en Række Vokaler,
Og blæs en Fanfare, en Ryttersang,
Og send dine Strømme, at rense en Gang
Alle Flaccers sabinske Kastaler!

Vi trænger, vor Tid, til en Renseisefest
For alle de Stillevands sivende Pytter;
Blandt alle de Enge med duftende Hø,
Hvor Sangene gaar om „den dejlige Mø“,
Til en rask galopperende Rytter.

Vi trænger, vor Tid, til et dygtigt Choc,
 Som kaster i Støvet de ældgamle Byrder,
 Til saadan en rigtig forvoven Ulan,
 Der viser sig, hui, som den gamle Pan.
 Og forfærder de fløjtede Hyrder. —

Farvel, Du blaagrønne Ærens Mark,
 Hvor Tusinder venezianske Galejer,
 Som prustende Heste, med Vinden om Kap,
 Med raslende Staal over Sæddelknap,
 Løb ud hvert Foraar til Sejer.

Du svulmer i Dag, adriatiske Hav,
 Som vogted Du over din gamle Ære,
 Som føite Du selv Dig en saadan Kaptajn,
 Med Brystet mod Stormen og Kuglernes Regn,
 Den vældigste Condottiere.

Erindrer Du Lønnen, som Byen Dig gav?
 Erindrer Du *det*, som din Hu da besjæled?
 De rakte en Ring Dig, den hang paa dit Bryst,
 Da bæved Du, Hav, af den højeste Lyst:
 Med Venezia blev Du formælet!

Jeg tager min Sang fra dit blaagrønne Dyb,
 Jeg tager mit Maal fra din knejsende Bølge;
 Jeg tager den Ring, som Du selv har tabt,
 Jeg tager den Lykke, jeg selv har mig skabt,
 Din Brud skal til Norden mig følge.

EPILOG

Broget Løv.

Se, jeg rækker Dig en Krans	Slyngning i dens mindste Dele,
Af de dugbesprængte Blade,	End den Krans, som jeg i Vaaren
Hamret ud af Guldets Flade,	Slynged let af lysegrent.
Efteraarets røde Guld.	Har jeg saaret Dig maaske?
Ormen, har vel brudt et Hul	Vil om Vaaren ej Du mindes?
I Metallets skøre Hinde,	Lad mig i dit Øje se,
Men til Gengæld vil Du finde	Om Tilgivelse der findes!
Farvespillet dobbelt skent,	Dette Elik, ja det var mit,
Dobbelt fint forgrenet Aaren,	Mit i hine Foraarsdage,
Mere kunstnerisk den hele	

Hvorned nu kun Høstens Klage
 Holder, som en saaret Ganger,
 Som en modig Vandrør Trit.
 Den Gang red jeg lystigt Ridt,
 Prinsærdt i Fløjelskappen,
 Med min Glut paa Sadelknappen,
 Over Verden milevidt.
 Og jeg bøjed mig forover,
 Og jeg drak dit lyse Smil;
 Barmen steg i fulde Vover,
 Og jeg slynged om Dig Armen,
 Kyssed Øjet, krysted Barmen,
 Medens Gangerhoven sprang
 Over Jorden frem med Klang.

Nu er jeg en Spillemand.
 Jeg har lukket Prinsen ude,
 Jeg er bieven angst og bange
 For den høje Herskerstand.

Jeg har vandret paa min Fod,
 Hvor de stejle Dybder lude;
 Man er altid sikrest, hvor
 Kun paa to Ben Rejsen gaar.
 Hvor de andre sad til Hest,
 Har jeg gaaet, drømt og spillet,
 Set dem smile, gaaet sindig,
 Øvet mig og glemt al Verden,
 Til en Dag en Verden lukked
 Porten op og bad: Træd ind!

Her er Blomster fra mit Hjerte,
 Her er Frugter fra mit Sind,
 Modne Frugter; vær ej bange;
 Her er alt mit Gods og Land.
 Tag mod Gaven, glem dens
 Giver;

Husk: jeg er en Spillemand;
 Tag mod mine Sange!

Havestuen.

Ak, gode kære, sæt Dem hen og syng mig en Sang,
 De andre er i Haven, vi er ene.
 Paa dette Blad, som egner sig
 For Pennen særlig, tegner jeg
 Imidlertid et Rids af Lindens Grene.

En Pennetegning. Det var ret; slaa Tonarten an!
 Den klunger — ja jeg vød ej — saa forgangen.
 Nej vend Dem ej saa hyppig om
 At se paa mig, hvor langt jeg kom;
 Jeg passer Lindetræet, pas De Sangen!

Erindrør Da, det var en Aften — hør blot en Gang,
 Og afbryd hverken Spillet eller Sangen —
 Da Maanen stod saa rød og rund,
 En dejlig Sommeraftenstund,
 Saa gik vi hen til Linden, langs ad Gangen.

Der stod en Bænk; De var lidt træet, og saa tog vi Plads,
 Vi sad saa tavse, Side om Side;
 De nynnede, Melodien kun;

Hvad Teksten var, til denne Stund
De røbed ej, og jeg fik ej at vide.

Men nu, ja hør, nu synger De den selvsamme Sang,
Og Ordene sig dybt i Hjertet trænger:
„Ak, tal dog til mig, røb det kun;
„Du skal faa Svar med Blik, med Mund;
„Jeg el....“ Men hvorfor synger De ej længer?

Afsked i Høst.

Jeg lytted til Stormens manende Røst,
Da jeg laa ved dit Bryst.
Du fatted mit Hoved i kærlige Hænder
Og nynnede mit Øre den Vise for,
Som har tusinde Vers, og som aldrig, som aldrig ender.

Det var Visen om Kvindens trofaste, ømme,
Evlige Elskov — og Mandens ustadige Drømme.

Jeg lytted til Stormens susende Røst
Derude i Høst.
Mit ene Øre laa tæt til dit Hjerte,
Det sugede de milde Bebrejdelser ind,
Og de faldt paa mit Sind
Med Sandhedens Vægt og dens Smerte.

Mit andet Øre laa aabent for
Den manende Vind,
Som strøg over Land,
Og som kaldte i Vaaben mit rullende Blod,
Alle vore Venner, mit unge Mod,
Og din Fjende, den graa Forstand.

Jeg hørte Stormen, jeg laa ved dit Bryst,
Jeg lytted, delt, til den dobbelte Røst.
Jeg var en Mand.

Og nu er Dagen for Afsked kommen.
Hej op, i Svende, læg Gjerd om Hest,
Min Randsel paa Sadlen, og glem ikke Kappen,
Pistoler i Hylstret, og Sværd over Knappen,

Nu ville vi ride af Gaarde i Fred,
Men kommer der en os i Vejen,
Vi rider ham ned:

Og Træerne vare saa gule
Langs ad den dybe Allé,
Bag Skyerne ikke en Smule
Solskin at se:

Saa ville vi lysne vor Vej med en Sang;
Syng mig den Vise, som var min Fryd,
Stem op, I Svende, til Gígernes Lyd:
„Vi kommer, mit Hjerte, tilbage en Gang!“

Og naar jeg standser derude i Slaget
Og hviler mig ensom fra Tumlen og Braget,
Saa vil jeg blotte mit Hoved og lytte
Og høre en Vise, jeg lærte en Gang,
Som har mange Vers, og som aldrig ender:
Den stille ventendes Sang!

Den sidste Svale.

Jeg stirrede op i den blegnende Luft,
Hvor Galdstriber svømmed som Sildestimer;
Jordvinden slog imod Skyen en Duft
Af gærende sød, oversanselig Klage,
Af al den Rædsel, der viger tilbage
For Vintrens Iskys, og al den Jubel,
Der klynger sig fast, med Feberkys fast
Til Sommerens sidste, lykkelige, svindende Timer.

Mit modige Hjerte skjælv som et Løv,
Der hvirvles af Sted over vinkende Skove:
„Du hastige Flyver før Vinden, tøv,
Tag os med paa din Flugt gennem Luftens vigende Vove!“

Sørgmodig jeg saa' mod de gule Hænder,
Der vifted Farvel med en pjusket Barret.

Nu er vi fattige alle,
Aaret er sygt og trægt,

Sommeren ender,
Skyen har Istaarer grædt!

Vi sad, hvor Ranken har slynget
I Lindenes Grene sit lukkende Net,
Tæt til hinanden klynget,
Tavse, til Afsked beredt, paa vort Mødesteds hellige Piet.
Vi skulde vel sige det sidste Ord,
Vi havde ej Mod til at tale;
Jeg stirred mod Guldtribens svindende Spor,
Jeg øjned i Luften, mod Syden paa Flugt,
En ensom flyvende Svale.

Det var den sidste. Dens Vingspids
Skar som et Knivsblad i Æthervunden;
Saaret lukked sig lynsnart til;
Og saa var Svalen forsvunden.

Jeg fulgte dens Kurs. Saa greb jeg den Haand,
Som søgte saa ængstlig min at bevare:
Kæreste Hjertensven,
Jeg maa gaa; lad mig fare!
Saa' Du den Hilsen, jeg fik:
Hvorfor da Tiden forhale?
Jeg ser paa dit Blik.
Du forstaar, jeg maa gaa; jeg er Svale!

Jeg hilser med Kvidren min egen Natur,
Naar Middelhavsvoen jeg atter skuer;
Der toner en Sang i den glædeste Dør
Derop fra Landet, hvor Røgstøtten truor,
Og Solen smiler og kysser de rødmende Druer.

Den Sol, som hist er en fyrig Viv,
Med Smil og Kærtegn som Elskerinden,
Er her en Husmoder streng og kold,
Som ligger hveranden Dag i Kiv
Med Regnen og Vinden;
Hun hænger paa Loftet sin Parasol
De tre Fjerdingaar eller mere,
At Regnen den ej skal spolere;
Og Stormen synger sin evige Mol,
Og Smilet fryser paa Kinden.

Jeg lader Raven og Kragen den graa
 Og Spurve blive tilbage;
 De fik jo ikke saa sart et Skind,
 De putter i Revner og Sprækker sig ind,
 De slaar sig igennem, som de kan bedst,
 Og tager Midlerne ikke saa nøje;
 De fik en hjemmegjort Trøje,
 Som skærmer mod Regn og mod Blæst.....

Men kommer Vaaren med solrige Dage,
 Med blinkende Skyer som Sildestimer,
 Og korte Nætter, som rækker Lyset
 En Haand over Dagingens dæmrende Timer:
 Saa kommer Svalen tilbage.
 Saa fanger Du glad din Flyver ind,
 Saa tændes der Blus paa din blege Kind;
 Ej mer' skal vi Afskeden friste:
 Saa bliver Rejsen den sidste!

Ved Skarritsøen.

Margarete: Veraplich mir, Helarich!
Faast: Was ich kann!
Margarete: Nun sag, wie hast Du's mit
der Religion?

Jeg ser i Vejret fra de hvide Blade;
 Min Haand, min Tanke standser undervejs
 Paa Rejsen mod min stolte Hogens Maal,
 Mod hine tidt besungne, fagre Lande,
 Mod Ærens Riger, Hædrens Fødeby,
 Der vinker som en gylden Sommersky
 Fjernt over Horisontens duffblaa Rande.

Jeg standser ved hin Spørgen i dit Øje;
 Det hvile klart og graat og dybt i mit.
 Det laa, som Seen, aaben for mit Blik,
 Og Høstens Smil gled skælvende derover.
 Oktobersolen har en sølsom Art
 At smile paa. Den klipper med sit Øje.
 Og vi var to, som skulde skilles snart,
 Og vi var mødt ved Skarritsøens Vover.

En Afsked ridser dybt i Sjælens Tavle
 Med Kunstnerhaandens Naal hvert lille Træk.

I Gensynsmødet duffer Nuet væk;
 Man er saa rig, naar Savnet ligger bagved.
 Men den, som skilles, er en fattig Mand,
 Han samler hver en Skærv til Tærepønning
 Paa Rejsen, hvor ej Posten altid kan
 Fra Hjemmet bringe ham fornyet Sending.

Jeg tegner ned paa disse hvide Blade:
 Den lille Skov af Siv med visne Snerler,
 Der deltes og veg Pladsen for en Bro
 Med smalle Fjæle og kun Plads for to;
 Den større Skov hang brunrød ud derover,
 Træt, som det syntes, af at bære Løvet,
 Og saa' med sænket Hoved og bedrøvet
 Sin Afmagts Billed dybt i Skarritsøens
 Forstenet kolde, blanke Spejlglassover.

Du stod med Skuldren hældet mod mit Bryst.
 Dér var jo, mente Du, din rette Støtte;
 Og dine lyse Lokker slynged sig
 Som Romerkvindens Blomsteroffers Kranse,
 I Gave fra det store, fulde Hjerte,
 Med Duft hen over Gudestøttens Arm.
 Du holdt min Haand — *din* var saa blød og varm
 Jeg peged ud paa Søens stille Plade,
 Hvor Toppen af de dybe, skjulte Rør,
 Lig Smældet af en Ridepisk fremtitted,
 Og skildred, træt, af Høstens Stemning smittet,
 Hvor sødt det var, at hvile nu derude,
 Vi to, i Favntag kærlig tæt forenet,
 I Evighedens Marmorøvn forstenet,
 I salig Søvn paa Bundens Søgræspudder!

Vi gik tilbage fra den smalle Bro;
 Da saa' Du paa mig, saadan, med *det* Blik,
 Og hvisked ganske sagte, mens vi gik:
 Hvad mener Du? Fortæl mig dog din Tro!
 Jeg slog det hen, jeg spøgte og jeg lo:
 Det er ej saadan ment; det maa Du tro! —
 Jeg *vilde*, at det Indtryk skulde svinde.
 Og Du? Hvor findes vel paa Jord den Kvinde,
 Som ej til Øjeblikket Lid vil fæste,
 For — at fremmane Tvivlen i det næste.

Og nu, nu rinder mig det Blik i Minde,
 Og Skarritsøens mørke Poesi
 Er mig en Born, en Stopper paa min Rejse.
 Nuvel, for Bornen vil jeg mig befri:
 Jeg sprænger den; jeg melder mig til Skrifte.

Tilgiv en Svaghed i et Øjeblik:
 Det er min Skyld, om nu Du gaar og grunder
 I Tvivl, med Brodden i dit lyse Sind,
 Og famler Dig i mørke Verdner ind,
 Hvor der er klamt af Svaghed, trangt af Brist
 Paa Manddoms stærke Glød og klare Gnist,
 Paa Haab og Higen efter Kærlighed,
 Saadan som den fra stolte Slægters Grene
 Er arvet til vor spinkle Stikling ned.

Vær uden Frygt; jeg skriver aldrig under,
 Hvad ny' Apostlers trætte Hjernespind
 Har fundet ud som Maa! for vore Rejser:
 „En Sten, man kaster i den dybe Flod;
 Hvad vil en Sten; hvad haaber den, hvad vinder
 Den ved at være? Plump! og den forsvinder.“
 Nej, dybere i Livets Jord jeg bunder,
 End til at ruskes op med Trevl og Rod
 Og kastes hen i Grøften ved et Lune.
 Saa længe Hjertet banker, stolt jeg knejser
 Som Vaabendrager ved det store Hof,
 Hvor ingen bæg, trangbrystet Filosof
 Dikterer Love, som min Fod skal lyde.
 Er jeg ej god, jeg er dog altfor god
 Til Drivetømmer hen ad Livets Flod,
 Som synker eller svømmer ovenpaa
 Tilfældigt ved et rent paa maa og faa.
 Lad og ved Magt „Tilfældigheden“ staa:
 Jeg vil nok synke, men først vil jeg flyde!

I Aaren bruser højt mit kække Blod;
 Det kalder paa mig; er dets Kalden ej
 En Førers, som er værd at vise Vej?
 Skal slap og viljeløs jeg mig forbløde,
 Fordi der raabes paa mig fra de døde,
 Fordi en overlæst lærds Forstand
 Har glemt, hvad ej hans Moder mægted glemme,

Den Gang hun tog hans Fader til sin Mand?
Vi lytter til en sprukken, klangløs Stemme,
Vi kryber for en krank Melankoli,
Vi gaar omkring og snuser efter døde;
Skønt det er knapt paa Sol, vi Skyggen søger,
Vi slaar os selv ihjel i vore Bøger,
Og lægger langsomt os i Livet øde: —
Vi trænger til en *Livets* Poesi.
Den vil jeg plante ud i Blomst paa Blomst
Med kraftig Duft og Myldren langs din Sti,
Og give hver en Larve sin Bekomst,
Som suger af dens Saft sin Ormeføde.

Og jeg vil lytte til dit Hjertes Stemme,
Og leve med Dig glad paa denne Jord,
Hvor hvert elastisk Skridt, hvert Fodens Spør
Indprenter dybt den Lære: her Du bor,
Her laa din Kim, og her din Stamme gror,
Her har din Kærlighed, din Livskamp hjemme,
Indtil, som hist ved Skarritsøens Bred,
En gul Oktober ryster Blade ned,
Og steder os, to Blade, under Jord
Til evig Hvile i sit lune Gemme

Herpaa jeg lever, og — paa *det* jeg tror.
